

מ"ת 2736/07/16 - פרקליטות מחוז מרכז נגד נתנאל יגודיב

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"ת 2736-07-16 פרקליטות מחוז מרכז נ' יגודיב
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופט אייל כהן
מבקשים	פרקליטות מחוז מרכז
נגד	נתנאל יגודיב
משיבים	

החלטה

במסגרת בקשה לעיון חוזר שהוגשה ע"י המדינה, עותרת היא למעצר המשיב, המשוחרר בעת הזו בתנאים, עד לתום ההליכים וכן לחילוט ערבויות.

המשיב, מנגד, עותר לכך כי אורה על שחרורו לקהילת "אילנות", לגמילה מסמים, לאחר תום טיפולו באישפוזית.

קורותיו של ההליך שבפניי חריגות, ולו במובן זה שההליך נמשך עת ארוכה מאד, מסיבות שונות שיפורטו להלן. מצאתי לפרט את קורות ההליך, גם בשל נפקות התמשכות ההליכים לעניין מסקנתי הסופית.

קורות ההליך

כתב אישום הוגש נגד המשיב עוד ביום 3.7.16, בו יוחסה לו החזקת סם שלא לצריכה עצמית (ריבוי עבירות) וכן "החזקת כלים". בכתב האישום פירטה המאשימה כיצד החזיק לכאורה המשיב, במקומות שונים, כמויות שונות של סמים מסוג קנביס, MDMA, לס"ד וכן כלי לעישון ומשקל אלקטרוני. בד בבד הוגשה בקשה למעצר המשיב עד לתום ההליכים ולחילופין בקשה להארכת תנאים מגבילים. בין היתר צוין כי המשיב נעצר עוד ביום 9.6.16, כי מעצרו הוארך מעת לעת וכי ביום 26.6.16 שוחרר הוא בתנאים מגבילים, שעיקרם "מעצר בית" מוחלט, בפיקוח אימו (מ"י 23871-06-16).

עם הגשת האישום הוארך תוקף התנאים המגבילים (כב' השופט מיכלס) ודיון נקבע ליום 11.7.16. במועד האמור התקיים דיון במהלכו הסכים הסניגור לקיומן של ראיות לכאורה, אם כי העלה טענות שונות הנוגעות להן, ולרבות באשר לאופן ביצוע צו החיפוש בבית המשיב. בהחלטתו מאותו מועד איפשר כב' השופט קלייטמן "פתח" להעלאת טענות אלה בעתיד. כמו כן הורה כי המשיב ימשיך לשהות באותם תנאים, עד להחלטה אחרת, אך איפשר שעות התאווררות בפיקוח. המשך דיון נקבע ליום 22.8.16, לקבלת תסקיר על אודות המשיב.

ביום 22.8.16 הגישה המבקשת בקשה לעיון חוזר, יחד עם כתב אישום מתוקן. בבקשה זו ציינה המבקשת כי על פי כתב עמוד 1

האישום המקורי החזיק המשיב במקומות שונים בביתו וברכב השייך לאביו למעלה מ-193 גרם חשיש, 82 גרם קנבוס וכן 29.86 גרם MDMA. נטען כי בעת תפיסת הסמים הובהר כי המדובר בכמות "נכבדת למדי" ואולם בשל עומס רב שהיה מוטל על המעבדה לזיהוי פלילי, לא זוהו כל סוגי הסם באופן מיידי. נטען כי בשל טעם זה בלבד שוחרר המשיב ממעצרו. המבקשת הבהירה כי כתב האישום המתוקן נסמך על חוות דעת סופית של המעבדה לזיהוי פלילי, המלמדת על כי כמויות הסמים שהחזיק לכאורה המשיב גדולות בהרבה, באופן שנוספו לכתב האישום המקורי 229 יחידות של סם מסוג לס"ד וכן 10.83 גרם סם מסוכן מסוג MDMA. משכך, טענה המבקשת, וגם לאור אי התייצבות המשיב בפני שירות המבחן, כי מן הדין לעצרו עד לתום ההליכים.

בישיבת יום 22.8.16, אליה לא התייצבו המשיב או בא כוחו, הורתה כב' השופט גלט על דחיית הדיון ליום 25.8.16. במועד זה הגישה המבקשת **בקשה מעודכנת לעיון חוזר ולחילוט ערבויות**, נגד המשיב ונגד אימו-המפקחת. בבקשה זו ציינה, בין היתר, כי מחומר הראיות עולה כי המשיב מעיד על עצמו כי הוא מכור לסמים מזה שנים ארוכות, אשר כשל בניסיונות גמילה. עוד צוין כי המשיב הפר את תנאי שחרורו, באשר ביום 22.8.16, בשעה 20:25, עת הגיע שוטר לבית המשיב על מנת ליידעו בהחלטת בית המשפט מאותו יום אך באותן נסיבות נמצא כי המשיב לא שוהה בביתו וזאת בניגוד לדבר שקר לכאורה שמסרה אימו-המפקחת. נטען כי מחקירת המשיבים עלה כי עוד ביום 7.8.16 יצאו המשיבים ללוויית סבתו בבאר שבע, מבלי לבקש את אישור בית המשפט, כי הפר את תנאי מעצר הבית גם ביום 15.8.16 ופעם שלישית ביום 22.8.16. המבקשת עתרה למעצר המשיב ולחילוט מלא של הערבויות.

לישיבת יום 25.8.16 נמנעו המשיב ואימו מלהתייצב. בהחלטתה מאותו מועד נמנעה כב' השופט גלט ממתן החלטה כלשהי נגד המשיב ואימו הערבה, זולת ביטול שעות ההתאוררות. בנוסף הורתה על קבלת תסקיר שיבחן חלופות וצורך בגמילה. דיון נקבע ליום 6.9.16, אך נדחה לבקשת שירות המבחן, ליום 14.9.16.

תסקיר מיום 12.9.16, הוגש עובר לישיבה הנדחית. מן התסקיר עלה, בין היתר, כי המשיב צורך אלכוהול מגיל 15 וכי לפני כשנתיים וחצי החל לצרוך "גראס" וחשיש, על בסיס יומיומי ותוך פיתוח תלות גבוהה. נקבע כי המשיב מנהל אורח חיים שולי ובלתי יציב סביב השימוש בסם וקשרים שוליים לצורך השגת הסם. המשיב דיווח על קושי בהפסקת שימוש תדיר בסם, על אף מעצר הבית בו הוא נתון.

שירות המבחן התרשם כי המשיב מצוי בהליך הדרדרות להתנהגות שולית והתמכרותית, כשהעיסוק בסם מהווה את מרכז חייו. כן המליץ על בחינת אפשרות השתלבותו של במסגרת סגורה וארוכת טווח, ייעודית למכורים במצבו, אשר יהא בה כדי להפחית את הסיכון במצבו. לאור האמור הומלץ על יציאה לראיות בקהילת "אילנות" וכן צו פיקוח מעצרים בן שישה חודשים.

בישיבת יום 14.9.16 דחה כב' השופט קלייטמן את בקשת המבקשת לעצור את המשיב עד לתום ההליכים, בטרם תובהר התמונה באשר לאפשרות הטיפולית-שיקומית. עם זאת ניתן צו פיקוח למשך שישה חודשים והתיק נקבע להמשך דיון, ליום 6.10.16. במועד זה נדחה הדיון פעם נוספת, ליום 27.10.16, בשל תקופת החגים, הואיל והמשיב טרם ביצע את הבדיקות הנדרשות לשם בדיקת התאמתו לקהילה.

מועד יום 27.10.16 נדחה ביוזמת בית המשפט ליום 6.11.16. עובר למועד האמור פנה שירות המבחן בבקשת דחייה, הואיל וטרם התקבלו כלל האישורים והבדיקות הרלבנטיות לקבלת המשיב לקהילה. בישיבת יום 7.11.16 נעתרתי לבקשת דחייה נוספת, בשל חסר באישור רפואי מסוים. הדיון נדחה ליום 22.11.16, תוך שאיפשרתי למשיב לבצע בדיקות רפואיות נוספות. עובר לדיון הנדחה הגיש שירות המבחן בקשת דחייה נוספת, הואיל והמשיב נמנע מלהעביר ל"אילנות" אישורים רפואיים והואיל והופסק הקשר עימו. נעתרתי גם לבקשת דחייה זו, על אף התנגדות המבקשת. המשך דיון נקבע ליום 7.12.16 (בשגה צוין גם המועד 30.11.16), לקבלת תסקיר משלים מהותי.

תסקיר משלים מיום 28.11.16 הוגש, וממנו עלה בין היתר, כי המשיב לא קידם את הליך קבלתו לקהילה הטיפולית וכי הוא אינו מעוניין להשתלב בקהילה סגורה, אלא להשתלב בטיפול אמבולטורי. שירות המבחן התרשם כי המשיב עומד בפני סיכון משמעותי להידרדרות חוזרת לשימוש בסמים- הליך בו הוא מצוי מספר שנים ולרבות אגב שהייתו בתנאי מעצר בית. שירות המבחן הטעים כי אין די בטיפול אמבולטורי לשם מתן מענה מפחית סיכון והמליץ כי יתקיים דיון בהתייחס לתנאי מעצר ההולמים את מצבו של המשיב.

בפתח ישיבת יום 7.12.16, לאור האמור בתסקיר, נשאל ב"כ המשיב מדוע לא אורה על מעצרו כמבוקש, לאור כל קורות ההליך עד כה. במענה, הפתיע הסניגור בכך ששב והעלה טיעונים בסוגיית הראיות לכאורה. בנוסף, ביקש הסניגור כי אורה על קבלת תסקיר משלים, לנוכח פער שלא ניתן להסבר, לדבריו, בין התסקירים השונים. כמו כן הדגיש הסניגור כי בניגוד לאמור בתסקיר האחרון, המשיב אכן מעוניין בהשתלבות בקהילה סגורה. לבקשת הסניגור, אישרתי מפקחת מוצעת נוספת, היא דודתו של המשיב. הואיל וב"כ המבקשת לא היה ערוך להשיב מענה לטיעוני הסניגור בסוגיית הראיות, הוריתי על דחיית הדיון לשם קבלת מענה, ליום 19.12.16 ולקבלת תסקיר משלים, בו יתן שירות המבחן את דעתו לדברי הסניגור בדיון זה. בתסקיר מיום 18.12.16 ציין שירות המבחן כי תוצאות הבדיקות והאישורים לא הועברו לקהילה, בניגוד לטענת המשיב וכי השירות מבקש לשוחח עם המשיב פעם נוספת. התבקשה דחייה נוספת.

בישיבת יום 19.12.16 שמעתי את תגובת המדינה לטיעוני הסניגור בסוגיית ראיות לכאורה. הסניגור, מצידו, טען כי לשיטתו המשיב רוצה בטיפול בקהילה וכי הוא עומד בתנאי הלכת "סוויסה". לאור כל האמור, הוריתי על דחיית הדיון לשם עיון ומתן החלטה באשר לסוגיית הראיות. עוד הוריתי על הגשת תסקיר משלים מסכם, בו התבקש שירות המבחן ליתן התייחסות מפורטת לסוגיות ושאלות אותן פירטתי בהחלטתי, הכל במטרה לגבש מסקנה סופית בדבר עמידת המשיב, אם בכלל, בתנאי הלכת "סוויסה".

ביום 29.12.16 התקבל תסקיר, ממנו עלה, בין היתר, כי המשיב ער יותר כיום לחומרת התמכרותו ולמחירים הכרוכים בה. השירות התרשם כי המשיב אכן מגלה נכונות לטיפול וכי משפחתו מגויסת לסייע לו בהליך זה. משום חידש השירות את הליך הפנייה ל"אילנות". כן צוין כי המשיב מעולם לא השתלב בהליך גמילה כלשהו וכי שילובו במסגרת האמורה יפחית את הסיכון במצבו. השירות התרשם כי המשיב יהא מסוגל להירתם להליך וכי מגלה הוא גמישות, ביחס לעבר, כמו גם נכונות ליטול אחריות. משכך, ובסיוע תמיכת המשפחה, התחזקה ההערכה כי בדבר סיכויי המשיב להתמיד ולהצליח בטיפול.

באשר למסגרת הטיפולית צוין כי המדובר במסגרת פנימייתית מלאה, לתקופה ארוכה, תוך נוכחות קבועה של מטפלים

ואנשי צוות. הובהר כי המדובר בטיפול "אינטנסיבי, דרשני", במסגרתו רוכש המכור כלים להתמודדות עם קשייו בדרך מקובלת והדרגתית.

לאור כל האמור המליץ השירות על השתלבות המשיב בטיפול והציע להמשיך ולעקוב אחר תוצאות בדיקות השתן שימסור המשיב.

ביום 1.1.17 נתתי החלטתי בה דחיתי את טיעוני המשיב וקבעתי כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לו בכתב האישום המתוקן. לאחר שמיעת טיעוני הצדדים ולאור האמור בתסקיר, דחיתי את הדיון ליום 11.1.17, תוך שהוריתי על קבלת תסקיר משלים ובו התייחסות מפורטת עוד יותר בשאלת סיכויי הצלחת הטיפול. בנוסף, קיבלתי את בקשת המשיב להחליף את כתובת המעצר, החל מיום 2.1.17, לכתובת שבחדרה.

בתסקיר מיום 9.1.17 עמד שירות המבחן על התנודתיות שהייתה בעמדות המשיב באשר לטיפול, כחלק מאפייני אישיותו וצריכת הסמים גם יחד. השירות העריך כי קיים סיכון משמעותי להמשך התדרדרות לסמים, שתשפיע ישירות על ביצוע עבירות נוספות. צוין כי בניגוד לעבר, המשיב מוכן לטיפול במסגרת טיפולית סגורה וכי הדבר נובע ממוטיבציה חיצונית וראשונית ביותר הקשורה להליך המשפטי בעניינו. השירות העריך כי המשיב יתקשה לעמוד בתנאי טיפול לאורך זמן. עוד צוין כי נערכה פנייה לאישפוזית "דולפין" שבאשדוד, אך יש להשלים הליך זה ע"י הצגת בדיקה רפואית.

לבקשת הסניגור, דחיתי את הדיון הקבוע ליום 11.1.17. הדיון נקבע ליום 26.1.17 ולאחר מכן נדחה בשל אילוצי יומני, ליום 5.2.17. לבקשת הסניגור נדחה הדיון פעם נוספת, ליום 8.2.17.

בתסקיר קצר מיום 17.1.17 עדכן שירות המבחן כי הוצגה אותה בדיקה רפואית חסרה. בתסקיר האחרון בעניינו של המשיב, מיום 6.2.17, עדכן השירות כי המשיב נמצא מתאים לטיפול במסגרת אישפוזית "דולפין" וכי המשיב יוכל להתקבל לטיפולם ביום 9.2.17.

על יסוד כל שתואר מעלה, המליץ שירות המבחן על העברת המשיב באופן מיידי ורציף לקהילת "אילנות", מייד לאחר תום הטיפול באישפוזית. הומלץ כי ככל שתתקבל הבקשה, אורה על שהיית המשיב ב"אילנות" בכפוף לתנאי המקום וכי דודתו, שבביתה בחדרה הוא שוהה כעת בחלופה, תשמש כחלופת גיבוי. כן המליץ שירות המבחן על הארכת צו פיקוח המעצרים בשישה חודשים נוספים, עם תום מועד הצו הקיים, בעוד כחודש.

באשר לתיק העיקרי- דיון בו קבוע ליום 22.3.17. ייצוג המשיב טרם הוסדר וממילא טרם החל ההליך "לנוע" באופן ממשי.

טיעוני הצדדים

טיעוני הצדדים נשמעו בעיקרם בישיבות יום 1.1.17 ו- 8.2.17. המבקשת עותרת למעצר המשיב עד לתום ההליכים,

בצינה כי נכונות המשיב לגמילה מונעת ממוטיבציה חיצונית, קרי חשש ממעצר. לשיטתה, לא התמלאו שני התנאים הראשונים מושא הלכת "סוויסה". כן מדגישה היא את הפרות המשיב מושא בקשתה לעיון חוזר, מהן יש ללמוד כי לא ניתן ליתן במשיב כל אמון ועותרת לחילוט הערבויות שהושתו.

ב"כ המשיב מבקש מטבע הדברים כי אאמץ את המלצות שירות המבחן. לדבריו, האמביוולנטיות שגילה המשיב באשר לנכונות להירתם להליך גמילה בקהילה סגורה, נבעה מחששו לאבד קשר עם ביתו הפעוטה. עוד מציין הסניגור כי הפניית המשיב פעם אחר פעם לקבלת תסקירים בעניינו יצרה הסתמכות לדידו, כי ישלח לגמילה. באשר להפרות נטען כי שתיים מהן אירעו על רקע פטירת סבתו של המשיב, לשם נוכחות המשיב בהלווייתה ובאזכרה. ההפרה השלישית, נטען, מקורה בטעות המשיב שנבעה מ"שעון חורף", והסתכמה בכך שיצא לקנות סיגריות וחזר. עוד צוין כי המשיב אינו עובד מזה מספר חודשים וכי אימו נתמכת ע"י המוסד לביטוח לאומי, כנכה. מטעם זה ביקש שלא יחולטו הערבויות אלא לכל היותר כדי שליש מגובהן. הסניגור הוסיף וטען כי גם אינטרס הציבור מצדיק את שליחת המשיב לגמילה, ולו כהזדמנות חד פעמית ובהדגישו כי אין למשיב עבר פלילי בתחום הסמים.

דין והכרעה

בש"פ 1981/11 **מדינת ישראל נ' סוויסה** (מיום 21.3.2011 - להלן גם: "הלכת סוויסה"), כמו גם פסיקה שניתנה בעקבותיו, הם המבארים את הנצרך לעניינו. לאור הלכה זו, הכלל הוא, כי העיתוי הראוי לגמילה הוא בשלב גזירת הדין וריצוי העונש. לכלל זה חריג בהתקיים התנאים הבאים והם: (א) כאשר הנאשם החל בגמילה עוד לפני שביצע את העבירה שבגינה נעצר; (ב) כאשר פוטנציאל ההצלחה של הליך הגמילה הוא גבוה ו-(ג) כאשר יש בהליך הגמילה כדי ליתן מענה הולם למסוכנות הנשקפת מן הנאשם.

התנאי הראשון הוא החריג העיקרי, אך רשאי בית המשפט להורות על שחרור לחלופת גמילה, גם כאשר התנאי השני והשלישי מתקיימים במצטבר, מבלי שהתקיים התנאי הראשון.

עוד נלמד מעניין סוויסה, כי בבוא בית המשפט לבחון אם הנאשם נכנס בגדרי אחד החריגים לכלל, שומה עליו להביא בחשבון שיקולים נוספים, כגון סוג העבירות המיוחסות לנאשם, עברו הפלילי, השלב בו נמצא התיק העיקרי והזמן שנותר עד לסיומו, גזר הדין הצפוי לנאשם אם יורשע ועוד.

על בית המשפט בהליך כגון זה, לאזן בין השיקולים השונים. מלאכה זו היא "פרי הערכה ושקלול של סיכויים וסיכונים ועובדות שחלקן סמויות מן העין ואינן ידועות בזמן אמת". בית המשפט מצויד בפסיקה עניפה המתווה את דרכו, אך לצד המדיניות השיפוטית, על שופט המעצרים להפעיל "את האינטואיציה, את תחושת הבטן, חוש המומחיות, ניסיון החיים והניסיון השיפוטי, ואת התרשמותו הישירה מהנאשם ומהמפקחים המוצעים כ'דבר מה נוסף' אשר לעיתים מטה את הכף, אם למעצר ואם לחלופה". אין מדובר בנוסחה מתמטית, שכן "כל מקרה הוא 'תפירה ידנית' " (בש"פ 5564/11 **פלוני נ' מדינת ישראל**, מיום 8.8.2011).

לאחר ששמעתי בקשב רב את טיעוני הצדדים, ולאחר שעינתי בכל הנצרך, נחה דעתי, כי בשקלול כל הנתונים גם יחד,

מן הדין לקבל את בקשת המשיב ולהורות על שליחתו להליך גמילה.

עיון בפסיקה שעניינה שאלת שליחתו של נאשם לגמילה, מלמד כי דרך כלל עסקינן בנאשמים אשר ביצעו עבירות שונות, כגון עבירות רכוש ואלימות, על רקע התמכרותם לסמים. כך הדבר בין אם מואשמים הם בעבירות כאמור, בכתב האישום מושא ההליך וכך אם עברם הפלילי מלמד זאת.

במובן זה שונה עניינו של המשיב מעניינם- שוני העומד לזכותו. לחובת המשיב, יליד 1990, שתי הרשעות קודמות- האחת בגין בתקיפה סתם, איומים והחזקת סכין (משנת 2012), בגינה נדון למאסר בן חודש, שרוצה בעבודות שירות. האחרת- בגין תקיפת שוטר (משנת 2006), בהיותו קטין ובגינה נדון להתחייבות להימנע מעבירה.

המדובר אם כן במי המואשם בעבירות שלילתן היא החזקה משמעותית של כמויות סמים שונות, מבלי שביצע עבירות אחרות, כגון מתחום האלימות או הרכוש וכך גם באשר לתקופה שטרם הגשת האישום ולאחריו גם יחד.

מעשית, את עיקר הנזק שבביצוע העבירות מושא כתב האישום המתוקן הסב המשיב, אם כן, לעצמו.

נתון מרכזי נוסף הוא קורות ההליך, כפי שפורטו לעיל. המשיב הואשם עוד בראשית יולי אשתקד. הוא שווה בתנאים מגבילים עוד בטרם הוגש האישום, קרי מזה למעלה משבעה חודשים, כאשר ברובם של אלה מרחפת מעל ראשו האפשרות לפיה ייעצר, כבקשת המדינה.

אין חולק כי המשיב מכור לסמים וכי לא היה בשהייתו בתנאים מגבילים כדי למנוע ממנו מלצרוך סמים באופן תדיר. אין להותיר מצב זה על כנו. משכך, הדילמה בעניינו של המשיב מהותה בחירה בין מעצרו עד לתום ההליכים ולבין שליחתו לגמילה. במישור זה יובהר כבר עתה, כי ככל שלא תצלח הגמילה, ייעצר המשיב עד לתום ההליכים לאור צדקת טיעוני המבקשת בבקשתה לעיון חוזר, והכל ככל שלא יבואר טעם ממשי ביותר מדוע שלא לעשות כן.

הקדמתי וצינתי דברים אלה, בטרם דיון בתנאי הלכת סוויסה וזאת הואיל ולהבנתי לעולם יש לבחון את אותם תנאים בשים לב למכלול הנתונים. אין המדובר במעין רשימת-בדיקה דווקנית ונוקשה בה מצוין, או שלא, סימן "V" בצד כל תנאי. המדובר בכללים מנחים שלעולם על בית המשפט לבחנם היטב בשים לב לכלל המצוי בפניו על אודות העושה והמעשה ובהתאם ליתר הסמנים וכיווני הדרך אותם התווה כב' השופט עמית.

על רקע האמור אציין, באשר לתנאי הראשון מושא הלכת סוויסה, שעניינו בפנייה לגמילה עוד בטרם המעצר, כי אין חולק כי תנאי זה לא התקיים במשיב. משכך יש להמשיך ולבחון האם התקיימו התנאים השני והשלישי, במצטבר.

באשר לתנאי השלישי, בדבר יכולת הליך הגמילה ליתן מענה הולם למסוכנות הנשקפת מן המשיב - המבקשת לא חלקה בפניי על קיומו של תנאי זה. סבורני כי תנאי זה מתקיים במלואו, ללא עוררין, לאור האמור בתסקיר מיום 29.12.16.

המדובר כאמור במסגרת טיפולית פנימית מלאה. השהות בה ארוכה, תוך נוכחות קבועה של מטפלים ואנשי צוות. הטיפול "אינטנסיבי, דרשני" והשהיה בה תהא לפי תנאי המקום.

כפי שצוין בבש"פ 8932/14 **חיים עזרה נ' מדינת ישראל** (מיום 4.1.2015), בו הורה בית המשפט העליון על שליחת נאשם לגמילה:

"מרכז גמילה אינו חלופה הרמטית, ומטופל יכול לעזוב את כתלי המרכז על דעת עצמו. עם זאת, וככל שייחלשו כוחותיו של העורר והוא ייפלט מהליך הגמילה, הרי שיהיה על כך דיווח מיידי של המרכז, ויש להניח כי העורר, המוכר היטב למטרה, לא ירחיק לכת. מכל מקום, ברור לעורר כי לעזיבתו את המרכז מבלי לחזור ולהסגיר עצמו למטרה תהיינה השלכות קשות על עניינו".

כוחן של אמירות אלה יפה גם בעניינו של המשיב.

באשר לתנאי השני, בדבר פוטנציאל הצלחה גבוה של הליך הגמילה- בעניין סוויסה נקבע, כי בבחינת סיכויי הצלחת הטיפול, יש משקל גם לכנות רצונו של הנאשם להיגמל וכי אין לשלול כי מתוך שלא לשמה יגיע לשמה.

הדעת נותנת כי בעניין סוויסה נקבע "רף" של סיכויי הצלחה גבוהים, על מנת שלא להשחית את זמנם של כל הנוגעים בדבר, לריק. כך, בהעדר סיכוי גבוה, מה לנו כי יושקעו משאבים בנאשם פלוני, תחת אלמוני, המתאים יותר לגמילה.

בנסיבות, שירות המבחן אינו קובע פוזיטיבית כי סיכויי הצלחתו של המשיב "גבוהים". הדעת נותנת כי לא בנקל יעריך איש מקצוע סיכויי הצלחה באופן מדויק, בשל הקושי שבדבר ואפשר ואף בשל הפן ה"מחייב" כביכול שיש בכך. יתרה מכך, שירות המבחן צוין כי צפוי קושי למשיב לעמוד בתנאי הטיפול לאורך זמן. ועם זאת, עדיין ממשיך השירות וממליץ, בסופו של יום, ובאופן ברור, חוזר ונשנה, על שליחת המשיב לקהילה ומכאן כי הערכתו החיובית כי הטיפול יצליח, כפי שנוסחו הדברים בתסקירים השונים.

המשקל אותו אני נותן במניין שיקולי, להיעדרה של קביעה פוזיטיבית כאמור, אינו מכריע, וזאת בשים לב לכל אלה גם יחד, ולמשקלם המצטבר: המלצת שירות המבחן לשלוח לגמילה; נכונות המסגרת הטיפולית לקלטו; היות המסגרת מתאימה עבורו; העדר עבר פלילי בתחום הסמים; העדר נזק ממשי לחברה בשל ביצוע העבירות ולמעשה היות הנזק ממוקד במשיב עצמו וקורותיו של ההליך כמפורט מעלה, לרבות באשר לשלב הראשוני בו מצוי עדיין ההליך העיקרי.

יש ודווקא בשל גילו הצעיר של נאשם, מקבל בית המשפט את בקשתו לעבור הליך גמילה עוד בשלב המעצר (ראו למשל בבש"פ 5239/14 **וינברג נ' מדינת ישראל**, מיום 4.8.14). כך נעשה שם, בין היתר, בשל היות המבקש אדם צעיר המצוי ב"פרשת דרכים משמעותית בחייו, כאשר מהלך לא זהיר עלול להעלותו על מסלול הרסני לו ולחברה כולה". עוד נאמר שם, כי האפשרות שהמבקש צרך סמים במהלך מעצרו מחזקת את המסקנה כי הוא מכור וכי אין

המדובר בסוחר סמים שעניינו מתמצה בגריפת רווחים. לאור האמור, נקבע כי אם אפשרות השיקום קיימת, אל לו לבית המשפט להימנע מלנצלה, שכן אפשר וזו תביא עימה תחילת תהליך שיקום פיזי ונפשי לו זקוק המבקש. משכך אין המדובר במקרה מובהק המחייב הימנעות משליחה לגמילה.

סבורני כי כוח האמור לעיל יפה בשינויים המחויבים גם בעניינינו ובשים לב לכך כי בנסיבות מסוימות מצאו בתי המשפט "להגמיש" קמעא את תנאי הלכת סוויסה. כך למשל, בעמ"ת 11622-02-16 (מחוזי מרכז) **מדינת ישראל נ' שמואל** (מיום 5.2.16), נדחה ערר המדינה והנאשמת הועברה לטיפול בקהילה על אף קביעת שירות המבחן כי סיכויי ההצלחה אינם גבוהים (והשוו ברוח זו: בש"פ 3292/14 **ציבר נ' מדינת ישראל**, מיום 20.5.14).

משכך, לטעמי, מולא גם התנאי השני להלכת סוויסה.

פשיטא כי גם אינטרס הציבור יצא נשכר, אם יחדל המשיב מהתמכרותו. בכך יהא כדי להפחית את הסבירות - לפחות בענייניו של המשיב - כי יפגע בעצמו ובחברה, ע"י ביצוע עבירות נוספות. במבחן "עלות מול תועלת", תצא החברה אך נשכרת משליחת המשיב לטיפול, שהרי אם יכשל בו - יעצר המשיב, ככל הנראה, עד לתום ההליכים.

אמנם, ככלל, על סוגיית הגמילה להידון כאמור בהליך העיקרי, אך בענייניו של המשיב, לאור קורותיו וקורות ההליך כמבואר מעלה, סבורני כי יש טעם "להכות בברזל בעודו חם" ולאפשר למשיב להמשיך לפסוע בדרך בה הוא מבקש לפסוע.

בשולי הדברים אעיר כי החלטתי זו מתיישבת עם החלטותי בעניין נאשמים אחרים - החלטות שנותרו על כנן אם בשל העדר ערר ואם בשל דחייתו. מבלי לפרט אציין כי המשותף לאלה הוא כי אם בעניין אותם נאשמים אושרה כניסתם לגמילה - מקל וחומר יש לפעול, לטעמי, בעניין המשיב. המדובר בעמ"ת 37523-10-16 (מחוזי מרכז) **מדינת ישראל נ' אלון חכים** (מיום 30.10.16); מ"ת 45594-06-16 **מדינת ישראל נ' סירי** (מיום 14.12.16); מ"ת 53728-08-16 **מדינת ישראל נ' קאסה** (מיום 29.12.16) וכן מ"ת 22627-10-16 **מדינת ישראל נ' חדד** (מיום 10.1.17).

לאור כל האמור, מצאתי כי מולאו התנאים השני והשלישי להלכת סוויסה. קיימת הצדקה משפטית ומוסרית להושיט יד למשיב, ולהורות על שליחתו לגמילה, הן לטובתו והן לטובת הציבור.

הואיל ומועד כניסת המשיב לאישפוזית שבאשדוד חלף, החלטתי זו תיכנס לתוקף לאחר קבלת הודעה מתאימה משירות המבחן בדבר מועד כניסה עתידי לאישפוזית ולאחר מתן החלטה משלימה בהיבט זה.

אשר על כן מצאתי לנכון להורות על שחרורו של המשיב לאישפוזית ולקהילת "אילנות" בהתקיים תנאים מצטברים אלה:

1. עם קבלת הודעה מתאימה משירות המבחן בדבר מועד קונקרטי לכניסה לאישפוזית, אתן החלטה משלימה בדבר העברתו לשם, בפיקוח המפקחת.
2. המשיב ישהה באישפוזית ובקהילה בהתאם לתנאי מוסדות אלה ולחוקיהם.
3. חל על המשיב איסור לצאת מן האישפוזית והקהילה, מכל סיבה שהיא, אלא באישור הצוות המטפל ובתיאום עם שירות המבחן, וזאת לשם צרכים נחוצים כגון טיפול רפואי, ביטוח לאומי או לכל מטרה שתמצא ראויה לדעת גורמי הטיפול, על פי שיקול דעתם המקצועי.
4. ככל שהמשיב יבקש להפסיק את הטיפול או יושעה ממנו, תדווח על כך האישפוזית או הקהילה, לפי העניין, למשטרה. המשטרה תגיע למקום על מנת לעצור את המשיב. בכל מקרה יובא המשיב בפני שופט תורן תוך 24 שעות מעת מעצרו.
5. עם הפסקת הטיפול, מכל סיבה שהיא, תדווח האישפוזית או הקהילה, לפי העניין, מיידית, גם לשירות המבחן. שירות המבחן יודיע לבית המשפט על אודות האמור, מיידית.
6. תחתם ערבות עצמית של המשיב בסך 10,000 ₪ וערבות צד ג' בסך 10,000 ₪.
7. צו פיקוח המעצרים הקיים מוארך בזה בשישה חודשים, החל ממועד סיומו.
8. ניתן בזה צו עיכוב יציאה מן הארץ. המשיב יפקיד את דרכונו, ככל שקיים ברשותו, באמצעות מי מטעמו, עד לא יאוחר מיום 14.2.17, בשעה 14:00. ב"כ המשיב יעדכן את בית המשפט עד לא יאוחר ממועד זה, האם הופקד הדרכון ולחילופין האם אין ברשות המשיב דרכון או שמא אינו בתוקף.
9. המזכירות תעביר החלטתי זו לשירות המבחן. שירות המבחן ימשיך ויעדכן על אודות שלבי הטיפול ולרבות סיום שלב האישפוזית וכניסה לקהילה עצמה.

באשר לבקשה בדבר חילוט הערבויות-

בשים לב לכלל טיעוני הצדדים בעניין זה, לאור טיבן של ההפרות ומצבה הכלכלי והרפואי הנטען של אם המשיב, אני מוצא לנכון לחלט את הערבויות באופן חלקי, כדלקמן:

1. הערבות העצמית בסך 7,000 ₪ תחולט במלואה.

2. מתוך סך ההפקדה (5,000 ₪) יחולט סך 3,000 ₪.

3. מתוך ערבות צד ג' (בסך 7,000 ₪) יחולט סך 3,000 ₪.

למען הסר ספק, המדובר בערבויות שנקבעו בהליך מ"י 16-06-23871, מיום 26.6.16. ניתנת ארכה לביצוע האמור עד לא יאחר מיום 28.2.17.

ניתנה היום, ט"ז שבט תשע"ז, 12 פברואר 2017, בהעדר
הצדדים.